

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Italië) op 11 juli 2011 — Strafzaak tegen Raffaele Arrichiello

(Zaak C-368/11)

(2011/C 282/20)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Partij in de strafzaak

Raffaele Arrichiello

Prejudiciële vraag

Hoe moeten de artikelen 43 EG en 49 EG worden uitgelegd met betrekking tot de vrijheid van vestiging en dienstverrichting in de sector weddenschappen op sportevenementen teneinde vast te stellen of de genoemde bepalingen van het Verdrag al dan niet een nationale regeling toestaan, die een staatsmonopolie en een systeem van concessies en vergunningen instelt en binnen het kader van een vast aantal concessies voorziet in het volgende: a) een algemene tendens om houders van concessies te beschermen die op een eerder tijdstip zijn verleend volgens een procedure die op onrechtmatige wijze een deel van de marktdeelnemers uitsloot; b) bepalingen die feitelijk garanderen dat de handelsposities die zijn verworven op grond van een procedure die op onrechtmatige wijze een deel van de marktdeelnemers uitsloot (zoals het verbod voor nieuwe concessiehouders hun verkooppunten binnen een bepaalde afstand van reeds bestaande verkooppunten te openen) in stand blijven; c) bepalingen die de gevallen regelen waarin de concessie vervalt en hoge borgsommen verbeurd worden, waaronder het geval dat de concessiehouder direct of indirect grensoverschrijdende activiteiten met betrekking tot kansspelen verricht, die vergelijkbaar zijn met de activiteiten die het onderwerp zijn van de concessie?

Beroep ingesteld op 12 juli 2011 — Europese Commissie/ Italiaanse Republiek

(Zaak C-369/11)

(2011/C 282/21)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: E. Montaguti en H. Støvlbæk, gemachtigden)

Verwerende partij: Italiaanse Republiek

Conclusies

— vaststellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan artikel 6, lid 3, en bijlage II van richtlijn 91/440/EEG ⁽¹⁾, zoals gewijzigd, aan de artikelen 4, lid 2, en 14, lid 2, van richtlijn 2001/14/EG ⁽²⁾; aan de artikelen 4, lid

1, en 30, lid 3, van richtlijn 2001/14/EG; en aan artikel 30, lid 1, van richtlijn 2001/14/EG, de krachtens deze bepalingen op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

— de Italiaanse Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De verwijten van de Commissie aan de Italiaanse Republiek betreffen de onafhankelijkheid van de instantie die de wezenlijke functies uitoefent op het gebied van de toegang tot de infrastructuur, de heffing van rechten (vergoedingen) voor de toegang tot de spoorweginfrastructuur, alsook de bevoegdheden en de autonomie van de instantie die de spoorwegsector reguleert.

Om te beginnen biedt de regeling die van toepassing is op de uitoefening, door de beheerder van de infrastructuur, van de wezenlijke functies op het gebied van de toegang tot de infrastructuur, onvoldoende waarborgen dat genoemde beheerder onafhankelijk handelt van de holding van de groep waarvan hij deel uitmaakt, die ook de belangrijkste spoorwegonderneming op de markt omvat.

Gelet, daarnaast, op het feit dat het aan het ministerie van Transport staat om de rechten voor toegang tot het spoor te bepalen, terwijl de beheerder van de infrastructuur enkel een voorstel dienaangaande kan doen en enkel de uitvoerende taak heeft om de daadwerkelijk door een bepaalde spoorwegonderneming verschuldigde rechten te berekenen, verliest deze laatste een essentieel beheersinstrument, hetgeen in strijd is met het vereiste van een onafhankelijk beheer.

Tot slot is nog niet de noodzakelijke, volledige onafhankelijkheid verzekerd van de regulerende instantie ten opzichte van al de spoorwegondernemingen, in die zin dat het personeel van de regulerende instantie bestaat uit ambtenaren van het ministerie van Transport en dit laatste een beslissende invloed blijft uitoefenen over de holding van de groep waartoe de belangrijkste Italiaanse spoorwegonderneming behoort, en dus ook over deze laatste.

⁽¹⁾ PB L 237, blz. 25.

⁽²⁾ PB L 75, blz. 29.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Hof van beroep te Gent (België) op 13 juli 2011 — Punch Graphix Prepress Belgium NV tegen Belgische Staat

(Zaak C-371/11)

(2011/C 282/22)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van Beroep te Gent

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Punch Graphix Prepress Belgium NV

Verweerder: Belgische Staat

Prejudiciële vraag

Kan de nationale belastingoverheid de toepassing van artikel 4, lid 1, van richtlijn 90/435/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 23 juli 1990 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten uitsluiten op grond van de bepaling in dat artikel dat het niet toepasselijk is in het geval van liquidatie van de dochteronderneming, door beroep te doen op een internrechtelijke bepaling (hier artikel 210 WIB92 [Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992]) die een fusie door overneming waarbij in werkelijkheid geen liquidatie van de dochteronderneming plaatsvindt, gelijkstelt met een fusie waarbij wel een liquidatie van de dochteronderneming plaatsvindt?

⁽¹⁾ PB L 225, blz. 6.

Hogere voorziening ingesteld op 14 juli 2011 door Power-One Italy SpA tegen de beschikking van het Gerecht (Zesde kamer) van 24 mei 2011 in zaak T-489/08, Power-One Italy SpA/Europese Commissie

(Zaak C-372/11 P)

(2011/C 282/23)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirant: Power-One Italy SpA (vertegenwoordigers: A. Giusani en R. Giuffrida, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- De beschikking van het Gerecht van eerste aanleg (Zesde kamer) in zaak T-489/08, uitgevaardigd op 24 mei 2011, nietig verklaren en bijgevolg:
 - vaststellen en verklaren dat de Europese Commissie artikel 10, lid 2, van verordening nr. 1655/200⁽¹⁾ en artikel 14 van de ASN⁽²⁾ heeft geschonden, alsook het algemene rechtsbeginsel van het gewettigd vertrouwen;
 - vaststellen en verklaren, voor zover de zaak in staat van wijzen is, dat er een causaal verband bestaat tussen het gedrag van de Commissie en de schade die door Power One is en wordt geleden en de Unie bijgevolg krachtens artikel 268 VWEU (oud artikel 235 EG) veroordelen tot vergoeding aan Power One Italy SpA van alle schade die door haar is geleden en die wordt begroot op 2 876 188,99 EUR ofwel de kosten die zijn gemaakt voor het project PNEUMA, zoals uiteengezet in de stukken die bij de hogere voorziening zijn gevoegd en dus reeds in het bezit van de Commissie zijn en in rechte zijn overgelegd.
- De Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar hogere voorziening voert rekwirante in de eerste plaats schending van het algemene rechtsbeginsel van het gewettigd vertrouwen en een ontoereikende en tegenstrijdige motivering op het punt van het gestelde misbruik van procedure aan.

Het Gerecht stelt in punt 47 van de bestreden beschikking dat verzoekster uit de nietigverklaring van de beschikking van de Commissie een nog groter voordeel heeft kunnen halen op het punt van de gerestitueerde bedragen, namelijk de totale financiële bijstand die voor het litigieuze project was voorzien, en dat „ervan kan worden uitgegaan dat de uitkering van deze bedragen bij wijze van schadevergoeding in nauw verband staat met de nietigverklaring van de beschikking in kwestie”, als motivering op het punt van het gestelde misbruik van procedure. Het Gerecht brengt aldus op arbitraire wijze een scheiding aan tussen het verzoek zoals geformuleerd door verzoekster, de eenheid van de handelingen die het schadetoebrengend gedrag hebben gevormd en het schadetoebrengend feit in de vorm van de aanvullende kosten die moesten worden gedragen. De aanvaarding van de door de Commissie opgeworpen exceptie is daarmee ontoereikend gemotiveerd.

Het tweede middel waarop de hogere voorziening is gestoeld, betreft een schending van het algemene rechtsbeginsel van het gewettigd vertrouwen en een onjuiste toepassing van de regels ter zake van de bewijslast en de bewijsvergaring, alsook een ontoereikende en tegenstrijdige motivering ter zake van de restschade.

In de beschikking van het Gerecht is in punt 55 opgemerkt dat „in het beroepschrift niet is uiteengezet wat de aard en omvang is van de restschade die verzoekster stelt te hebben geleden” en dat „in het beroepschrift geen enkele reden is aangevoerd waarom verzoekster stelt dat de restschade is toe te schrijven aan de intrekking van de financiering voor het litigieuze project door de Commissie”. In dat verband moet worden opgemerkt dat schade die door de klagende onderneming is geleden voor de hand liggend is, daar de financiering in kwestie met een specifiek doel is toegekend en aantoonbaar is in het gerealiseerde project, zodat de intrekking ervan niet anders kan dan corresponderen met een kostenpost die de klagende onderneming zonder haar deelname aan het project niet zou hebben moeten dragen. Deze argumenten, die reeds waren aangedragen in het kader van de opmerkingen ten aanzien van de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid (bij welke opmerkingen overigens de balans van de klagende onderneming was gevoegd), zijn niet door het aangezochte Gerecht onderzocht, hetwelk zich ertoe heeft beperkt, vast te stellen dat de stellingen ten aanzien van de geleden schade onvoldoende waren onderbouwd.

Rekwirante klaagt ten slotte over een schending van het algemene rechtsbeginsel van het gewettigd vertrouwen en een onjuiste toepassing van de regels ter zake van de bewijslast en de bewijsvergaring, alsook het verzuim om voor het geschil beslissende feiten op het punt van het causale verband te onderzoeken.

In punt 57 van de bestreden beschikking, betreffende de stellingen ten aanzien van het causale verband, verklaart het Gerecht dat de verzoekende onderneming „geen enkele concrete aanwijzing aandraagt ter zake van de weerslag die het betrokken gedrag heeft gehad op het feit dat verzoekster de kosten van het litigieuze project heeft gedragen die bovenop het maximale bedrag waarvoor de Commissie bereid was zich te committeren kwamen”. Volgens rekwirante is het evident dat het Gerecht in deze zaak de feiten in het in rechte overgelegde procesdossier materieel onjuist heeft beoordeeld. In wezen heeft het Gerecht